

ἀφρονιάρης ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρονιὰ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀφρονεμένος, ὁ ἰδ.

ἀφρονίμευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρονιμευτός <φρο- νιμεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν φρονίμεψε, δὲν ἔβαλε μυαλό, δὲν ἔγινε φρόνιμος.

ἄφρονος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄφρων.

Ἀφρονεμένος, ὁ ἰδ.: Τί ἄφρονος ποῦ εἶσαι! Νὰ μὴν εἶσαι ἄφρονος, γιατί θὰ σὲ δεῖρω!

ἀφροντισιὰ ἡ, κοιν. ἀφροντίζω βόρ. ιδιῶμ. ἀφροντίζω ἱμβρ. ἀφροντίζω Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀφροντισία, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφροντιστός. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερεητ. 1 β.

1) Ἐλλειψις φροντίδος, ἀμεριμνησία κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 1789 (ἐκδ. JSchmitt) «ἀφροντισίαν νὰ ἔχουσιν μὲ τὰ ὑποστατικά τους». Συνών. ἀνοϊασιά, ἀσυλλογισιὰ 2, ξενοϊασιά. 2) Ραθυμία, ἀμέλεια πολλαχ.: Λιγδισμένη, ἀκατάστατη, ἀνάμалλη καὶ ξετραχηλισμένη, πολλὲς φορὲς μὲ τὴν κάλτσα πεσμένη ἀπὸ ἀφροντισιά, ὥστε σοῦ φαίνεται γυμνή καὶ λίγη γάμπα ΓΞε- νοπ. Κακὸς δρόμ. 15. Συνών. ἀμελέγρα, ἀμέλεια, ἀμελησία, ἀμελία, ἀραθυμία 1.

ἀφρόντιστα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 62, Τραγοῦδ. πατρ. 15 καὶ Ὑμν. Ἀθην. 22.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρόντιστος.

Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἀμερίμνω: Καὶ τόσο γκαρ- διακὰ κι ἀφρόντιστα χαιρόμουν, ὅσο ποτὲ δὲ μοῦ ἀπόλειπε ὅς τὸ πανηγύρι μέσα τὸ θεότρελλο ὁ στοχασμὸς τοῦ ἀντρα μου Τρισεύγ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Καὶ τὸ φλωρί ἀφρόντιστα σκορπᾷ γιὰ λεημοσύνη Τραγοῦδ. πατρ. ἐνθ' ἄν.

Θὰ πολέμησω ἀκούραστα κι ἀφρόντιστα θὰ πέσω

καὶ τὴν πατρίδα μὲ φορὰ μεγάλη θὰ τὴν κάμω

Ὑμν. Ἀθην. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμερίμνα, ἀνοϊαστα 1, ξενοϊαστα.

ἀφρόντιστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφρόντιστος.

1) Ὁ μὴ πολυπραγμονῶν, ὁ μὴ φροντίζων, ἄφροντις κοιν.: Ἀφρόντιστη νῆσος. Ἀφρόντιστα νῆατα κοιν. || Φρ. Ἀφρόντιστο τραγοῦδι (τὸ ὁποῖον τραγουδᾷ τις μὲ πλήρη ἀμεριμνησίαν) ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή? 181. Συνών. ἀ- διανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέννοιος 1, ἀνοϊαστος 1, ξενοϊαστος. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφρόν- τισε ἢ δὲν φροντίζει τις, ὁ μὴ τυγχάνων φροντίδος, ὁ πα- ραμελούμενος Λεξ. Πρω.: Δουλειὰ ἀφρόντιστη. Νοικοκυρεῖο ἀφρόντιστο.

ἀφροντυμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ντυμένος μετοχ. τοῦ ρ. ντύνω.

Ὁ λευκὰ καὶ ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένος, ἐπὶ τῶν μοιρῶν: Οἱ μοῖρες εἶναι πεντάμορφες κι ἀφροντυμένες.

ἀφροξυλάνθη ἡ, Ζάκ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλάνθη.

Ἀφροξυλγὰ, ὁ ἰδ.

ἀφροξυλάνθη τό, Κρήτ. Ἀφροξυλάνθη Ἡπ. Πε- λοπν. (Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά. Ἀφροξυ-

λάνθη Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Εὐρυταν. Λεπεν.) Ἀφρο- ξυλάνθη Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ ἄνθος.

Τὸ ἄνθος τῆς ἀφροξυλγᾶς, ὁ ἰδ. Συνών. *ἀφρο- ξυλολούλουδο.

ἀφροξυλγὰ ἡ, Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ. Ἀφροξυλγὰ Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Οἶν. Φεν.) κ.ά.—Λεξ. Βλαστ. ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφροξυλγὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀφροξυλγὰ Εὐβ. (Στρό- πον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀφροξυλγὰ Εὐβ. (Κάρυστ.) Θράκ. (Ση- λυβρ.) Κέρκ. Λευκ. Ἀφροξυλγὰ Λέσβ. Μακεδ. (Πάγγ.) Στερε- ελλ. (Αἰτωλ.) Ἀφροξυλγὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ ξύλο κατὰ τὰ εἰς -γὰ ὄν. φυτῶν. Οἱ ἄνευ τοῦ ρ τύποι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. κορυφολγὰ.

Τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ μέλαινα (sambucus nigra) τῆς τά- ξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων ἀκτὴ μὲ κλάδους σπογγώδεις (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 <(1929/30) 204). Συνών. ἀλαφροξυλγὰ, ἀντριά- νος 2, ἀφροξυλάνθη, κορυφολγὰ, σαμποῦκος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Φροξυλγὰ Πελοπν. (Ἀρ- καδ. Μαζαίικ.) Ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Παρνασσ.) [**]

ἀφροξυλένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. Ἀφροξυλένιος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἀπὸ ἀφροξυλγὰ κατεσκευασμένος: Ἀφροξυλένιος φ'σούρ' (φυσούνι).

* **ἀφροξυλήθρα** ἡ, Ἀφροξυλήθρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ χαμαιακτὴ (sambucus ebulus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae). Συνών. βρομοῦσα. [**]

* **ἀφροξυλολούλουδο** τό, Ἀφροξυλολέλ'δου Στερε- ελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ λούλουδο.

Τὸ ἄνθος τῆς ἀφροξυλγᾶς. Συνών. ἀφροξυλάνθη.

ἀφροπαράγαδο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Μ'Εγ- κυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ παραγάδι.

Εἶδος παραγαδιοῦ ἐπιπλέοντος πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου πρὸς ἀλιεῖαν ἀφροψάρων.

ἀφρόπετρα ἡ, Λεξ. Ψύλλ. Αἶν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ πέτρα.

Λίθος μαλακὸς καὶ εὐθρυπτός, κίσηρις. Συνών. ἀ- λαφρόπετρα.

ἀφρόπλακα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ πλάκα.

Λευκὸν μάρμαρον οἰκοδομῆς.

ἀφροπλασμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ πλάσμενος μετοχ. τοῦ ρ. πλάθω.

1) Ὁ οὕτω πλάσμενος ὥστε νὰ φαίνεται ἀφρώδης Λεξ. Δημητρ.: Ἀφροπλάσμενο γλύκισμα. 2) Ὁ λίαν λευκόςσαρκος καὶ ἀπαλός, ἄβρός, ὠραῖος, ἐπὶ τοῦ ἀνθρω- πίνου σώματος πολλαχ.: Ποίημ.

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ κι ὀλόχρυσά μαλλάκια,

δαχτυλιδένια μέση μου κι ἀφροπλάσμενα στήθη

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 235. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους: Ποίημ.

